

Điếc Không Sợ Súng

Trần Chấn Hải

*Mùa Hè Arkansas, màu xanh của rừng, của đồng cỏ, màu nước biếc của sông hồ.
Viết để tặng ông anh hiền như Bụt.*

Chị tôi kể lại khi anh tôi đi tù cải tạo ngoài Bắc, công an thành phố và công an khu vực đến nhà hỏi mẹ tôi:

-Con bà làm gì trong Không Quân “Ngụy”?

Cụ bà 70 trả lời một cách thành thật:

-Tôi thấy nó chả làm gì cả, mỗi ngày nó lái máy bay 2, 3 tiếng rồi lại lái xe Honda về ăn cơm với tôi có tội tình gì mà các ông bắt con tôi đi tù.

Tên công an thành phố gần giọng:

-Mỗi ngày con bà đi bay hai, ba tiếng là chúng tôi chết như rạ, con bà có nợ máu đối với nhân dân cần phải bị trừng trị, bà nghe rõ không?

Mẹ tôi không trả lời, tâm trạng bà tái tê, 5 đứa con hiện trong tù mà bà chẳng hề biết tung tích chúng ở đâu, bà run run đưa miếng trà lên miệng, nước mắt tự nhiên trào ra.

1965

Được lệnh bay thám sát tọa độ tình nghi có VC hoạt động, chiếc máy bay L19 đang lượn lơ trên không trung, trông chẳng khác chú chuồn chuồn ngô bay lượn trên cánh đồng lúa chín.

Ánh nắng trong vắt của cao nguyên rơi vào những chòm mây trắng xóa như bông, tạo thành những chú chó, mặt người, dáng thiên thần đủ kiểu, Chuẩn úy Sơn thích thú ngắm nhìn không gian bao la và chỉ cho Trung Tá Johnson, cố vấn trưởng Không Quân tại Quân Đoàn II chiêm phi công một đám mây có hình chú chó con, ông ta khoái chí cười vang.

Ra trường khóa 15 Thủ Đức, Chuẩn úy Sơn được chọn đi học Pháo Binh, sau một thời gian thụ huấn vì nhu cầu chiến trường gia tăng, Chuẩn úy Sơn được tuyển sang làm quan sát viên bay máy bay L19 cho quân chủng Không Quân.

Chiếc “máy bay bà già” đang trôi bồng bềnh êm ả, bỗng không gian hình như có tiếng xôn xao, một điềm báo như có biến động từ dưới đất. Quân Đoàn II thông báo có một đoàn xe bị phục kích trên quốc lộ 19 từ đèo Mang-yang ra Suối Đồi và ra lệnh cho máy bay quan sát đến ngay địa điểm này.

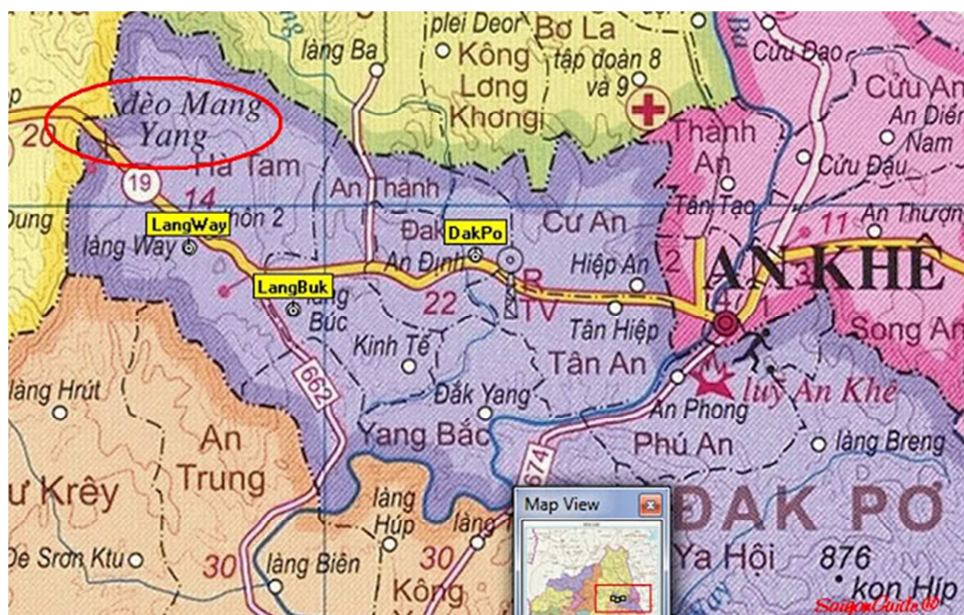

Chuẩn úy Sơn dán mắt nhìn xuống cánh rừng có ngọn đèo vắt ngang, bay theo dọc con đèo khoảng 20 phút, thì thấy một đoàn xe 7 chiếc vận tải loại lớn và hai thiết giáp hộ tống nằm bất động bên vệ đường. Về phía Nam, Chuẩn úy Sơn đếm được 32 xác lính bộ binh nằm rải rác dọc theo đoàn xe, Chuẩn úy Sơn lập tức yêu cầu Trung tá Johnson bay sát ngọn cây để tìm dấu vết địch, đảo lại nhiều vòng để quan sát, nhận thấy từ chỗ phục kích kéo lên phía Bắc có một con đường mòn, Việt Cộng thấy máy bay bay qua bỏ lại các kiện hàng hóa đóng bằng gỗ thông, Chuẩn úy Sơn phát giác có dấu vết lồi kéo mang đi vào trong rừng. Không thấy có tiếng súng đối phương bắn lên, Chuẩn úy Sơn đoán chừng bọn VC phục kích đoàn xe đang vờ những chiến lợi phẩm đã cướp được, nên không dám làm lộ nơi ẩn núp của chúng. Sau đó Chuẩn úy đề nghị Trung tá Johnson đảo lại đoàn công-voa lần chót và tận dụng thị lực để chú ý, chợt anh thấy cách nơi bị phục kích khoảng 400 thước, có một người lính nấp trong bụi rậm, thấy máy bay bay đến người này chống gậy khập khiễng chạy ra vẫy tay lên trời, khi máy bay bay khuất, anh ta lại chạy núp vào sau bụi rậm, lúc bay trở lại để xác nhận, Chuẩn úy Sơn lại thấy cánh tay đó vẫy lên cầu cứu.

Chuẩn úy Sơn sau khi hội ý với Trung tá Johnson và xác nhận còn một binh sĩ duy nhất còn sống trong đoàn công-voa, hai người bàn nhau tìm cách cứu quân nhân này, sau khi quan sát địa hình, Chuẩn úy Sơn cho Trung tá Johnson biết là có khoảng đường đèo thẳng và bằng phẳng nằm kế cận đoàn công-voa và hỏi ông ta có thể đáp xuống được không? Trung tá Johnson bay qua lại quan sát vài vòng, sau cùng ông ta đưa tay ra dấu OK và chuẩn bị làm động tác hạ cánh.

Hai trái tim của hai người lính không quân Việt-Mỹ bắt đầu đập mạnh, một cảm giác hồi hộp khó tả của những người lính xông ra mặt trận pha trộn với tính nhân đạo của con người chiến đấu để bảo vệ tự do. Chiếc L19 vừa chạm đất, Trung tá Johnson điều khiển cho lăn bánh ngay về phía người lính bị thương khoảng 50 mét, anh ta chạy vội đến chiếc phi cơ, Chuẩn úy Sơn lập tức tông cửa chạy về phía người lính bị thương, chỉ thoáng thấy gương mặt của anh ta rạng rỡ, vui mừng, Chuẩn úy Sơn quàng vai và kéo anh ta lên máy bay, đặt anh lọt thỏm xuống sàn, bất ngờ chiếc helmet (nón bay) của Trung tá Johnson từ trên đầu ông rớt xuống mặt đường, Chuẩn úy Sơn vội vã chạy theo nhặt lên, Trung tá Johnson xanh mặt kêu Chuẩn úy Sơn: "Hurry, hurry up, lên máy bay ngay, quên cái nón đi".

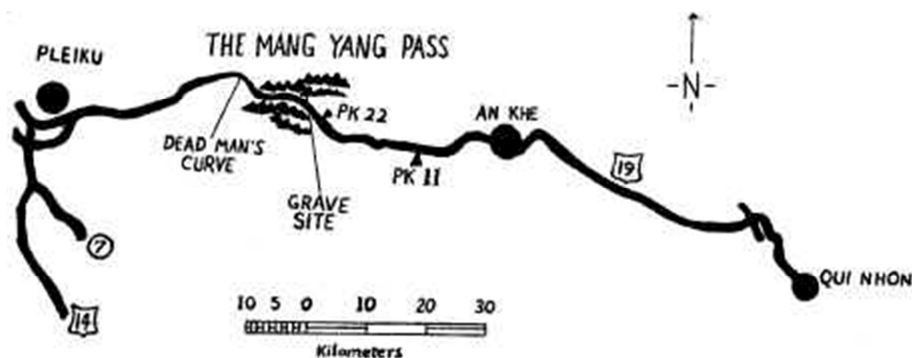
Giữa tiếng vù vù của gió thổi và tiếng ào ào của động cơ, Trung tá Johnson kéo cần máy bay cất cánh khẩn cấp, bàn tay của ông ta nhờn ướt. Giữa lúc đó VC có bắn lên thì cả hai KQ Việt-Mỹ cũng chẳng màng vì bộ phận thính giác đã ù lên chẳng còn nghe được tiếng động nào cả. Sau khi đưa người lính bị thương về phi trường Suối Đồi của đồn Lực Lượng Đặc Biệt, cách đó 1km... thì được biết anh ta là đại đội trưởng đoàn công-voa.

Sau đó Trung tá Johnson và Chuẩn úy Sơn cất cánh lập tức bay chiếc L19 trở lại vị trí đoàn công-voa và điều động khu trục oanh tạc. Một phi tuần AD6 được phái đến con đèo, cả một khu rừng quanh đoàn công-voa biến thành biển lửa.

-Hello Son, you will get Nhan Dung Boi Tinh.

Trung Tá Johnson vỗ vai nói với Chuẩn úy Sơn.

Sơn chỉ lặng lẽ gật đầu.

Vì bận rộn vì chiến trường sôi động, nhất là anh là một sĩ quan trẻ, trong tim còn tràn đầy lý tưởng, chỉ biết đánh giặc, phụng sự quân đội, phục vụ tổ quốc, Chuẩn úy Sơn cũng không màng báo cáo những chiến công. Trung tá Johnson nhận được Nhân Dũng Bội Tinh vì thành tích cứu người lính duy nhất sống sót duy nhất trong đoàn công-voa bị phục kích, còn chiếc Nhân Dũng Bội Tinh thứ hai đúng lý ra thuộc về Chuẩn úy Sơn lại lọt vào tay của một ông lớn nào đó ngồi văn phòng.

Nhưng bù vào đó, các anh em trong phi đoàn đã dành cho Chuẩn úy Sơn phần thưởng cao quý, họ đặt cho anh một danh hiệu đề đòi là: *Sơn Điếc*.

Điếc... Không Sợ Súng

Trần Chấn Hải

Nguồn: Internet E-mail by Vũ Văn Chương chuyển

*Đăng ngày Thứ Tư, September 21, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*